

fyge Kreaturer foregaaer, og jeg har seet, hvorledes Læreren har veiledet Eleverne og stræbt at bibringe dem det praktiske Greb paa at behandle de Dure, som foresalde. Forsaavidt man skulde tvivle om, at Veiledningen er tilbørlig, saa kan jeg ligeledes af egen Erfaring godtgjøre, at den Mand, til hvem Ledningen af disse unge Mænds Underviisning forliden er betroet, med sjelden Over og Samvittighedsfuldhed sørger derfor, og det saa utrættelig, at han har flere Gange været hos mig indtil silde paa Aftenen, efterat han samme Dag har været 10, 12, ja flere Steder. Men naar nu en saadan Underviisning er af den største Vigtighed i sine Følger, idet det neppe vil være muligt for de oplærte Veterinairer i mange Aar at erhverve sig den praktiske Dannelse og Erfaring, som de i en saadan Skole kunne erhverve og efter Bestemmelserne skulle erhverve i 6 Maaneder — thi det maa der lægges Mærke til, at længere Tid er der ikke normeret — saa troer jeg virkelig, det vilde være at spare paa Skillingen og lade Daleren gaae at nægte Bevillingen af disse 500 Rd. for at completere Underviisningen, især naar det tillige af alle Autoriteter erkjendes som nødvendigt og rigtigt, og jeg vil derfor anbefale det ærede Thing, ikke at stemme for Udvalgets Indstilling:

Ordføreren: Den ærede Taler, som nu satte sig, beghudte med at gaae ud fra en Forudsætning, som, hvis den i sin store Almindelighed blev tagen tilfølg, vilde gjøre det aldeles overflødigt at nedsette et Udvalg, behandle Finantsloven og votere den her i Thinget; naar man, som han siger, bør tage et saadant Hensyn til, hvad de Sagkyndige, hvad Ministeriet og de Mænd, som Ministeriet har spurgt, havde meent om Sagen, saa var det aldeles overflødigt, at vi sadde her og behandlede den

og voterede over den. Den ærede Rigsdagsmand kom ogsaa til denne Udtalelse ved en complet Misforstaaelse af den Sag, jeg udtalte mig om igaar, dengang der var Tale om, hvorvidt en Redningsbaadovre i Sylland burde ligge ved Beddersø Klit eller ved Klitmøllen. Jeg omtalte den som en fuldstændig AdministrationsSag — der forelaa heller intet Afstemningspunkt derom — og der er altsaa ingen Analogi med det, der foreliggee nu. Hvad der foreligger i dette Dieblif, det er, om man skal indbrømme de Fordringer, der gjøres fra Veterinair- og Landbohøjskolen; den ærede Rigsdagsmands Feil, som ogsaa flere af de andre ærede Rigsdagsmænds Feil, bestaaer nu efter min Overbeviisning deri, at de betragte disse Punkter altfor isolerede. Dengang man vilde bevise, at Landbohøjskolen kunde komme igjennem med en vis Sum — det var en af de Beie, hvorved man fik Majoritet for den i Thinget — da opstillede man visse Poster og sagde, at man kunde komme igjennem med dem, men efterat man nu paa denne Maade har faaet Landbohøjskolen, saa er det, vi tale imod, at man begynder at udvide den i næsten alle Retninger; det ansee vi for urigtigt, og det har den ærede Rigsdagsmand ganske overseet ved at see altfor stærkt paa dette enkelte Punkt om den ambulatoriske Klinik. Naar den ærede Rigsdagsmand personlig har seet det Gavnlige deri ved at omgaaes med Assistenten og have ham hjemme hos sig seent om Aftenen, saa er det Altsammen overmaade smukt. At det er vigtigt, at man hører kliniske Forelæsninger og har praktiske kliniske Øvelser med Hensyn til Hunsdyrene, naar man vil være Veterinair, det har heller Ingen nogensinde tvivlet om; det er ganske rigtigt, at det ikke gaaer an, at en Dyrlæge er reent theoretisk, han maa ogsaa være praktisk, det er ganske rigtigt.